
ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΞΗ ΕΙΠΑΜΕ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΨΟΥΜΕ....

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1997, ΤΗΣ
ΒΙΚΥΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ευτυχώς που βρισκόμασταν πάνω απ' τα σύννεφα όταν διαβάσαμε το απόσπασμα απο την Sächsische Zeitung, "οι Αλβανοί δεν έχασαν μόνο τις οικονομίες τους, αλλά - και αυτό είναι το καταλυτικό- έχασαν και την πίστη τους στην δημοκρατία" κι έτσι, έχοντας στη διάθεσή μας όσο χρόνο θέλαμε, θυμήκαμε πρώτα το φίλο μας τον Γιώργο που, εκεί γύρω στο '75 μας ανέπτυσε τις απόψεις του για τα πλεονεκτήματα της διακυβέρνησης της Αλβανίας απο τον Εμβέρ Χότζα και εμείς αναρωτιόμασταν αν "στραβός είν' ο γυαλός ή στραβά αρμενίζουμε". Υστερα ο νούς μας έτρεξε στον Αχμέτ Ζόγου που πριν τον Χότζα είχε αναλάβει πραξικοπηματικά την Προεδρία της Δημοκρατίας για να την μετατρέψει σε Μοναρχία και ευτυχώς, τον κατήφορο της σκέψης μας στο παρελθόν της γειτονικής χώρας διέκοψε η αεροσυνοδός που μας ρώτησε, εάν θα πιούμε καφέ. Ομολογούμε πως είχαμε όλη την καλή θέληση, εκεί, πάνω απ' τα σύννεφα, να σκαλίσουμε τα γεγονότα εως ότου πεισθούμε πως και η φράση μόνο, "πίστη στη δημοκρατία", δεν είναι πολυτελής για τους δύσμοιρους κατοίκους της γείτωνος, αλλά δεν προλάβαμε. Και τώρα που προσγειωθήκαμε, και τα μόνα γεγονότα που βλέπουμε μπροστά μας είναι, το πρωί, τα πρόσωπα της κυρίας Αγγελικής, του άντρα της, της κόρη της και του γιου της - μέλη της ελληνικής μειονότητας τυχαίνει μόνο να γνωρίζουμε προσωπικά - που έχασαν ό,τι είχαν μαζέψει τα τελευταία έξη χρόνια δουλεύοντας στην Ελλάδα για το όνειρο της αγοράς μιας στέγης δίπλα στα συγγενικά τους πρόσωπα που βρίσκονται στην Αλβανία και, το βράδυ, τις εικόνες των ανθρώπων που δείχνουν τα δελτία ειδήσεων, τώρα νομίζουμε πως μπορούμε να εξηγήσουμε γιατί και μόνο η φράση "πίστη στη δημοκρατία" , μοιάζει πολυτελής ρητορία αποστασιοποιημένων Ευρωπαίων. Καμμιά φορά έχουμε την εντύπωση πως η εκτίμηση των γεγονότων απο τον έναν στον άλλον διαφέρει όσο η πείνα απο τη δίαιτα.

Κί' αυτό, τώρα, θα μπορούσε ν' ανοίξει μια μεγάλη συζήτηση καθώς είναι Ανοιξη και, εκτός απο τους Γάλλους που προσπαθούν απεγνωσμένα να λύσουν τα ρατσιστικά τους προβλήματα, υπάρχουν και οι Γάλλοι γκουρμάντ που γνωρίζουν πιο καλά απ' όλους, πως μια απο τις μεγαλύτερες γαστριμαργικές απολαύσεις της άνοιξης, είναι ένα γεύμα Ορτολάνου. Ο Ολτολάνος ή συκοφάγος έχει την τύχη να είναι ένα πουλί σε μέγεθος σπουργίτη που, απο τη μιά, θεωρείται ως εξαιρετικά ακριβό έδεσμα [€50 δηλαδή περίπου 14.000δρχ το ένα] και απο την άλλη αποτελεί προστατευόμενο είδος! Ίσως η απαγορευτική - για τους πεινασμένους - τιμή αγοράς, να στοχεύει στην προστασία των Ορτολάνων. Το μαγείρεμα και το φάγωμα του Ορτολάνου ακολουθεί μία ιεροτελεστία καθ' όλα αηδιαστική γι αυτούς που νοιάζονται για το οικοσύστημα γενικότερα και τα πουλιά ειδικότερα, αφού ο Ορτολάνος πρέπει να ψηθεί "εως ότου σταματήσει να κελαϊδάει" και πρέπει να γίνει μία και μοναδική μπουκιά, αφού τα κεφάλια των γευσιγνωστών θα έχουν προλάβει να σκεπαστούν με λευκές λινές πετσέτες ώστε να μην χάσουν τίποτα απο τη μοναδική μυρωδιά του. Ε όχι, δεν πρόκειται να μελαγχολήσουμε ανοιξιάτικα αφού είναι κοινό μυστικό πως σ' αυτή τη ζωή το ψωμί του ενός είναι το παντεσπάνι του άλλου. Θα "σκεφτούμε θετικά" όπως κάνουν οι Αμερικανοί. Εξ άλλου πόσοι είναι οι Γάλλοι που αυτή την εποχή επιδίδονται στο μαγείρεμα του Ορτολάνου; Σίγουρα πολύ λιγότεροι απο εκείνους που αυτές τις μέρες διαβάζουν το βιβλίο του Jean-Pierre Elkabbach, του πλέον διάσημου προσώπου στο χώρο των γαλλικών ΜΜΕ, "29 μήνες και κάτι μέρες" που μόλις κυκλοφόρησε απο τις εκδόσεις Grasset.

Οι Αμερικανοί λοιπόν που σκέφτονται θετικά, αυτή την εποχή, εκτός του ότι έχουν ανοίξει μια τεράστια συζήτηση για το "τί είναι νόμιμο και τί δεν είναι" συζήτηση την οποία άνοιξε ο Bill Clinton που δεν μπορεί ακόμα να θυμηθεί εάν ζήτησε οικονομική βοήθεια απο τους Κινέζους, είναι πολύ χαρούμενοι γιατί τα αποτελέσματα μιας έρευνας που έγινε σε 4εκ. εργαζόμενους και απέδειξαν πως μόνο ένα ποσοστό 5,8% απο αυτούς είναι φέτος θετικό στα ναρκωτικά, έναντι του 13% που ήταν πέρσυ. Αισιόδοξα τα αποτελέσματα, δεν λέμε, αλλά ύστερα απο την τελευταία μας επίσκεψη στη Νέα Υόρκη, τους Αμερικανούς που "σκεφτονται [μόνο] θετικά", τους φοβήθηκε το μάτι μας και κάτι τέτοιες έρευνες τις βλέπουμε έκτοτε με μισό μάτι. Ένα ΜΗ και ένα ΟΧΙ νομίζουμε πως πήραμε μαζί μας εγκαταλείποντας το Μανχάτταν. Και επειδή τώρα τελευταία - είτε γιατί οι τιμές των αεροπορικών εισιτηρίων

έχουν πέσει, είτε γιατί την Ευρώπη την είδαμε (;) - όλοι πηγαίνουν στην Νέα Υόρκη και επιστρέφουν ενθουσιασμένοι, φέραμε στην Αθήνα μία καλαισθητή ταμπελίτσα που υπήρχε πάνω στα τραπέζια του SONY PLAZA στην 5η Λεωφόρο όπου καθήσαμε να πιούμε έναν καφέ, μπάς και τουλάχιστον αποδείξουμε πως πήγαμε στο ίδιο Μανχάτταν που πηγαίνουν όλοι. ΜΗΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΕΙΤΕ, ΜΗΝ ΠΙΝΕΤΕ ΑΛΚΟΟΛΟΥΧΑ ΠΟΤΑ, ΜΗΝ ΕΧΕΤΕ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ, ΜΗΝ ΚΟΥΒΑΛΑΤΕ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΠΑΚΕΤΤΑ, ΜΗΝ ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ, έγραφε η ταμπελίτσα κι έτσι καπνίζαμε στους δρόμους, ψάχναμε κανένα ωραίο Ιταλικό με καλο κρασί στην Little Italy, εκεί στο Soho, επιδοκιμάζαμε αυτό το “η ζωή είναι πολύ μικρή για να μην πίνουμε καλό κρασί”, που είπε, πριν λίγες μέρες, ο Γεωργιανός κατασκευαστής κρασιών Kakha Kavtushvili, αρνούμενος την σιοβιετικού τύπου ποσότητα, για την ποιότητα της ελεύθερης αγοράς και αναρωτιόμασταν πόσο δύσκολο είναι να βρούμε 110.000δρχ ο καθένας μας για να αγοράσουμε ένα ταξιδιωτικό πακέτο [ΟΑ ή ΚΛΜ] για το Αμστερντάμ που ανθίζουν όλα τα λουλούδια.

Κι αν χάσαμε την εξαιρετική - όπως μας είπαν οι φίλοι που ήταν παρόντες - εμφάνιση της Βασιλικής Ορχήστρας του Concertgebouw στις 21 Μαρτίου, δεν πειράζει. Προλαβαίνουμε να απολαύσουμε στις 30 ή 31 Μαΐου μια βραδυά Terrence McNally, Masterclass με την Sigrid Koetse ως Μαρία Κάλλας. Οσοι γνωρίζουν για τα μαθήματα που έδωσε η Μαρία Κάλλας στο Juilliard School of Music απο τον Οκτώβριο του 1971 ως το Μάρτιο του '72, υποψιάζονται τι μπορεί να επιφυλλάσει μια τέτοια βραδυά. Εκείνοι που δεν έτυχε να το ακούσουν ως τώρα και ίσως δεν θα μπορέσουν να βρεθούν στο Αμστερντάμ μέσα στον Μάιο, ας ψάξουν να βρούν το τριπλό CD της EMI, Maria Callas at Juilliard, The Masterclasses και θα μας θυμηθούν με χαμόγελο. Ενα χαμόγελο άλλωστε δεν ζητάμε απο την άνοιξη; Η μήπως αυτό είναι γενικά το ζητούμενο και, ίσως, στα τέλη κάθε αιώνα, ζητιέται ακόμα πιο πιεστικά; Το λέω τώρα αυτό γιατί στο πρόγραμμα της έκθεσης που πραγματοποιείται στο Μουσείο Van Gogh ως τις 15 Ιουνίου, με τίτλο “Βιέννη 1900, πορτραίτα και εσωτερικοί χώροι”, διαβάζουμε πως “Γύρω στο 1900, στη Βιέννη, ο αέρας της αλλαγής ήταν σφοδρότερος απο οπουδήποτε αλλού και αρχικά ο κόσμος δραπέτευσε προς την καλαισθησία και την ομορφιά: η τέχνη έγινε μία απόδραση απο τις καθημερινές έγνοιες, ενώ η φιληδονία και ο ερωτισμός έγιναν οι αντίπαλοι του παραδοσιακού ορθολογισμού ο οποίος είχε ολοκληρωτικά καταδυναστεύσει τις αισθήσεις”. Πώς ονομάστηκε

αυτό το χαμόγελο της τέχνης; Βιενέζικος Εξπρεσιονισμός. Και όσοι δεν μπορέσουν να πάρουν μια γεύση απο αυτόν πηγαίνοντας στο Αμστερντάμ, εάν ο δρόμος τους φέρει στο Wuppertal της Γερμανίας μεταξύ Ιουλίου και Οκτωβρίου θα τον συναντήσουν στο Μουσείο Von der Heydt.

Μήπως θυμίζει λίγο Trainspotting αυτή η ιστορία με την ενημέρωσή μας απο το διεθνή χώρο; Σας θυμίζουμε πως το Trainspotting πέρα απο τίτλος του μυθιστορήματος που έγραψε ο Irvine Welsh και ύστερα έγινε κινηματογραφική ταινία που έσπασε τα ταμεία, είναι ένα άθλημα στο οποίο επιδίδονται φανατικά, εδώ και πολλά χρόνια, οι Βρεττανοί. Και για να μην αναλωθούμε σε αναλυτική περιγραφή αυτού του hobby, με λίγα λόγια, οι Βρεττανοί στέκονται στις αποβάθρες και βλέπουν τα τραίνα να περνούν]. Είναι, ίσως, μια ευκαιρία για να θυμηθούμε τον Irvine Welsh ο οποίος έχει κιόλας προχωρήσει σε νέες περιπέτειες. Το καινούργιο βιβλίο του, Marabou Stork Nighmares, κερδίζει καρδιές και κριτικές στην Αγγλία. Ο Roy, που είναι ο κεντρικός ήρωας, βρίσκεται σε κώμα σε ένα νοσοκομείο του Εδιμβούργου αρνούμενος να αναρώσει και να επιστρέψει στην καθημερινή ζωή του, τη γυναίκα του και την οικογένειά του, καταστάσεις τις οποίες φαίνεται πως μισεί όσο και τον πραγματικό εαυτό του. Τι κάνει λοιπόν; Ταξιδεύει ως περιπετειώδης περιηγητής, στο Γιοχάνεσβουργκ μαζί με ένα φίλο του τον Sandy και επιστρέφει στην καθημερινή του ζωή, ως προγραμματιστής κομπιούτερ, όποτε θέλει να γελάσει με τις ευαισθησίες των ... politically correct περιηγητών, όπως αυτός. Ο περιηγητισμός(!) και οι σύγχρονοι εργαζόμενοι, προχωρούν χέρι-χέρι στις μέρες μας, υποστηρίζει ο Welsh και καυτηριάζει με επιτυχία - απ' ότι δείχνουν οι πωλήσεις του βιβλίου του - αυτόν τον νέο τρόπο με τον οποίο ψάχνουμε το χαμόγελο στα τέλη του 20ου αιώνα. Και μη δημιουργηθεί η εσφαλμένη εντύπωση πως ο Irvine Welsh έχει στο νου του τους συμπατριώτες του - 53 υπαλλήλους του Βρεττανικού δημοσίου - οι οποίοι, συνοδευόμενοι απο τις οικογένειές τους, απέπλευσαν απο το λιμάνι του Hong Kong με το πλοίο Oriana για ένα ταξίδι 34 ημερών το οποίο περιλαμβάνει πρωινό στο κρεβάτι, λούστρους στην υπηρεσία των επιβατών, βουτιές στις τρεις πισίνες του πλοίου, γεύματα, προβολές ταινιών

και συναυλίες, δραστηριότητες που θα πραγματοποιηθούν εν πλώ, μέχρι την ημέρα που το πλοίο θα καταπλεύσει στο λιμάνι του Southampton. Αυτοί, απλώς έπρεπε να εγκαταλείψουν την Βρετανική αποικία ως την 1η Ιουλίου, ημέρα που το Hong Kong περιέρχεται στον έλεγχο των Κινέζων. Άλλου είδους εργαζόμενους εννοεί ο Irvine Welsh. Αυτούς μάλλον που ο John Blair αποκαλεί "middle England" και προσπαθεί να κερδίσει την ψήφο τους, επισήμως από την 8η Απριλίου.
